

enhver politisk Mand Ret til at forandre sin politiske Overbeviisning, og, naar han selv anfører, at han i de 6 Maanedes, han har tilbragt i Hovedstaden, er kommen til en anden Overbeviisning end den, han havde, da han kom herind fra Landet, saa er det jo hans, og ikke vor Sag. Jeg indrømmer ham, som sagt, Ret til at handle saaledes, som han kan forsvare for sig selv, og ikke for Andre. Men det forekommer mig, at det er en noget stærk Fordring, naar det ærede Medlem forlanger af os, at vi skulle strafalbe denne Action, paa Grund af det, han har anført, og denne Fordring bliver saa meget stærkere, naar man erindrer, at man virkelig ikke rigtigt veed, hvor den Minoritet er, paa hvis Begne han taler. Der siges stedse, at der er en Minoritet, som synes at være enig, men hver Gang de Herrer Medlemmer af samme optræde, ere de fuldkomment uenige; den Eine vil Gæ, og den Anden et Andet, og jeg troer saaledes at være kommen til den Erkjendelse, at det ærede Medlem for Skanderborg danner en Minoritet for sig selv; thi han synes, at det er uretferdigigt af os, at vi ville sætte denne Sag igjennem, medens et andet Medlem af Mindretallet, Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), siger, at det vilde være at opgive Rigsdagen og tilintetgjøre os selv, dersom vi frastaldt denne Action. Vel vil den sidstnævnte ærede Rigsdagsmand have Actionen noget forandret, og han har ogsaa det Haab, at hans Mening vil seire, paa Grund af, at: „Vom Himmel fällt ihm sein lustiges Loos“; — dersom den ærede Rigsdagsmand havde sagt „lustiges Loos“, saa troer jeg, at det vilde have passet bedre, efter alle de lustige Udtalelser, som vi have hørt, for at bevise Urigtigheden af den Bet, vi gaae. Naar iøvrigt det ærede Mindretal, naturligvis hver paa sin Viis, have anført de Grunde, som skulde tale for Rigtigheden af deres Paastand, saa har det Hele forekommet mig ganske besynderligt. De ærede Herrer, som ere saa stærke Defensorer for det aftraadte Ministerium, have ingenstunde, saavidt jeg har lagt Mærke til, i den Henseende anført det Mindste af de Meddelelser, vi fik af det afgangne Ministerium, og man skulde jo dog troe, at deri

maatte ligge de stærkeste Grunde for Rustningernes Nødvendighed; men dette er ikke sleet; det ærede Mindretal har ikke en eneste Gang refereret Noget som helst af det afgangne Ministeriums Udtalelse, paa een Undtagelse nær, idet det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgkreds (Dinesen) har oplyst os om den Deel af det afgangne Ministeriums Udtalelse, som skulde være en Hjemmelighed, hvorefter imod alt Det, som maatte omtales, er blevet uomtalt. Jeg anfører ikke dette, fordi jeg finder, at det, der saaledes blev anført af den ærede Rigsdagsmand, var af nogen Vigtighed, tvertimod troer jeg, at det var fuldkommen ligegyldigt, og jeg antager ikke, at Meddelelsen deraf sætter Danmark i nogensomhelst Forlegenhed med Hensyn til andre Stater. Jeg finder det i den Grad ubetydeligt, at det meget gjerne kunde anføres offentligt. Det er overhovedet meget vanskeligt at kæmpe med Mindretallet; thi det forekommer mig virkelig at være, som om vi sloges med Jernsabler og de med Træsabler, hvortil kommer, at Mindretallet ikke engang indbyrdes er enig; mod Alt, hvad vi anføre af Kjendsgjerninger, af Ting, som Gud og hver Mand i Landet veed, sætte de kun en stor Declamation. Alt det, der fra deres Side er anført, indeholder ikke et eneste Beviis for Rigtigheden af deres Paastand. Der er i den Henseende anført saamange Ting, som jeg naturligvis ikke, endog i en ringe Grad, skal trætte Thinget med at gjentage; der er bragt de forunderligste Ting ind til Forsvar for Rustningerne; man har bragt „Kronstadt“ ind i Sagen; man har benyttet til Forsvaret de ulykkelige Bomme, som skulle lægges ud ved Trekroner; den ærede Rigsdagsmand for Randers 5te Valgkreds (Dinesen) meente, at man maatte ruste; thi det var muligt, at det slet ikke var sandt, at der kom nogen Flaade fra England, det var blot „Avis-esterretninger“, og dem kan man ikke bygge paa. Jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmand nu veed, at der har været en engelsk Flaade i Østersøen, thi det er jo muligt, at han kun har læst Avisesterretningerne derom, og at han ikke troer os, som have seet Skibene og været ombord i dem og det, inden vi be-